

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ.

I.

Μούσα γλυκειά τῆς ἀνοιξης, τρικούβερτη νταρντάνα
Χρυσή παρθένα τ' οὐρανοῦ, τῆς φύσης πεταλούδα,
Κατέβα πάλι σήμανε τὴν ἐθνικὴν καμπάνα
'Απὸ τὸν Πίνδο ν' ἀκουσθῆ καὶ κάτω ὡς τῆ Σοῦδα,
Νὰ ροβολήσουν τὰ παιδιὰ ἀρματωμένα πάλι
Καὶ μαζεμμένα νὰ βρεθοῦν στὴ μητρικὴ ἀγκάλῃ!..

'Ο βασιληᾶς μας στ' ἄτι του θά'ροβολήσῃ πρῶτος
'Ο Κουμουντοῦρος δεύτερος θεὸ νὰ κατακυλήσῃ,
'Η πεζουριά, τὸ ἵππικὸ, τῶν κανονιῶν ὁ κρότος
'Απὸ βουνὸ σ' ἄλλο βουνὸ θὰ σκούξῃ, θ' ἀντηχήσῃ!
'Ἐτσι μιά πέτρ' ἐπ' τοῦ Τρελλοῦ τὴν κορυφὴν ἔξεπουνε
Κ' ἢ ἄλλαις ἀπὸ πίσω τῆς εὐθὺς κατακυλοῦνε.

'Ω! τί θὰ γίνῃ, Δέσποινα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
Τί καρδιοκτύπι ἀμέτρητο, τί περισσὴ ἀντάρα!
'Ὅσ' ἀκούγεται ἓνα βογγητὸ σ' ὅλη τὴν ἀτμοσφαῖρα
'Ὅσ' ἀνὰ ψήνευον λέοντα ἀπάνω στὴν ἀσχάρα!!..
Μούσα γλυκειά τῆς ἀνοιξης, τρικούβερτη νταρντάνα
Κατέβα πάλι σήμανε τὴν ἐθνικὴν καμπάνα!!

II.

Ροβολοῦν, ροβολοῦν, ροβολοῦνε
Κρητικοί, Ἡπειρώται γεροί
Φουστανέλλα καὶ βράκα λερὴ
Οἱ καυμένοι φοροῦνε!..

'Απ' τὴ Σάμο, τὴ Ρόδο, τὴ Χίο
'Απ' τὴν Κύπρο, τὴν Κάσσο, τὴν Κῶ
Τὸ καθένα ὄρμα τραγικὸ
Εἰς τὴν πάλῃ θηρίο!!

Κ' ἔχουν τόση στὰ στήθια τους λύσσα
Ποῦ ὁ καθένας τὸν ἄλλο κυτᾶ
Σὰν ἐχθρὸ του, κ' αἰτία ζητᾶ
Νὰ τὸν φάῃ περισσά!..

Μὴ παιδιὰ 'στὸ Θεὸ σας ἀκόμα
Μὴ κινήματα ἄτακτα μὴ!!
'Απὸ Τούρκους, σὲ μίᾳ στιγμῇ
Θὰ ἀπλώσουμε στρῶμα.

Τί θὰ γίνῃ, Θεέ, τί θὰ γίνῃ!
Εἰς τὴ μάχῃ τὴ νέα αὐτῇ,
Δὲν θὰ μείνῃ οὔτ' ἓνα αὐτῇ
Οὔτε δόντι θὰ μείνῃ!

III

Ἐκίνησε λοιπὸν τὸ Ἑλληνικὸ φουσατό
'Απ' ἄτακτα στρατεύματα καὶ τακτικά
Καὶ περπατοῦσε ἀρειμάνιο, φορτσάτο
Μὲ μίτωπο... στὰ σύνορα τὰ τουρκικά.

'Ο βασιληᾶς μας πρῶτος ἀπὸ τὸ παλάτι
Κατέβῃ κι' ἀπ' τὸ θρόνο τὸ βασιλικὸ
Μ' ἀπόφασιν ἀπάνω σ' ἓνα μαῦρο ἄτι
Νὰ στήσῃ τὴ σημαία μας στὸ Δομοκό.

Κ' ἐρχόταν ἀπὸ πίσω ἡ ἐπιστρατεία
—'Ολόκληρος, Θεέ μου, ὁ Ἑλληνισμὸς—
Κ' εἶχανε τόση θαυμαστὴ τὴν πειθαρχία,
Ποῦ σ' ἓνα μόνο γκούχου ἀκούγεις, **σικισμός!?!**

Πέρασαν ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος
'Ὅλοι μαζῇ μὲ σοβαρὸ καὶ βῆμα βάδην,
Μ' ἄξαφνα στὴ φωνὴ ἑνὸς προστάγματος
Τὸ ἄβαλαν ὅλοι μονομιάς εἰς τὸ τροχάδην.

Κυρίαὶ χιλιάδες ἦταν στὰ μπαλκόνια
Καὶ ρίχνανε μπουκέτα καὶ ζαχαρωτὰ
Κορδέλαις, στέφανα, γιρλάντες, καὶ μπομπονία,
Δάκρυα, φιλιὰ, καὶ ἄλλα δῶρα ἐκλεκτά!!

'Ὅμως αὐτὰ τὰ μάζεψαν σχεδὸν ἡ μάγγαις
Ποῦ ἔτυχε νὰ συνοδεύουν τὸ στρατὸ,
Γιατὶ ὁ στρατὸς τριάντα δῶμα παρασάγγαις
'Ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸ πανηγύρ' αὐτό!

Θεέ μου Χριστιανέ, βάλ' τὸ δεξιὸ σου χέρι
Νὰ πᾶν τὰ πράγματα δεξιά εὐνοϊκά,
Μουλάρια ἄλογα καὶ τὸ λοιπὸ ἀσκέρι
Μὴν ἀρρωστήσουνε στὰ ὁδοπορικὰ!..

IV.

Στὰ σύνορα τί νᾶναι, αὐτὸ ποῦ κοκκινίζει ;
Τί νᾶν' αὐτὸ ποῦ τόσο στὰ σύννεφα βοίζει ;
Εἶναι βασιβουζοῦκοι καὶ εἶναι ζεῖμπέκοι
Κ' αὐτὸ ὅπου βοίζει εἶναι τὸ τουμπελέκι !!

Τὸ τουρκικὸ ἀσκέρι, κοπάδι σὰν ἀκρίδα
'Επλάκωσε τὴ μαύρη, τὴ δούλη μας πατρίδα
Καὶ στέκεται ἀντίκρυ μὲ τὴν ψυχὴ σὸ εἶσμα
Νὰ δῆ τὸ βασιλεῖά μας μὲ ὄλο του τὸ σῶμα.

Οἱ δούλοι ἀδελφοί μας, μὲ σίδερα εἰς εἴθη
'Ανάσκελα προσμένουν 'Ελληνικὴ βοήθεια
Καὶ μὲ βρεγμένο μάτι κυττάζουν εὐν αἰθέρα
Νὰ δοῦν νὰ κυματίσῃ 'Ελληνικὴ παντιέρα !

'Ακόμ' ὀλίγαις ὥρας ἀδέλφια καρτερεῖτε
Καὶ σὲ κομμάτι ὄλοι θὰ ἐλευθερωθῆτε.
Καρδιά, καρδιά ἀκόμα ! ὀλίγη ψυχραιμία,
Νὰ ὁ στρατός μας βγαίνει τῶρ' ἀπὸ τὴ Λαμία.

V.

Κολοκοτρώνη μου ἄρπαξε ἓνα
'Απὸ τὰ σώματα γοργὰ γοργὰ
Καὶ ἔλα πέταξε μαζῆ μὲ μένα . . .
Αἶ ! ποῖα λησμόνησε τὸν Καλλιγᾶ !..

Σὺ Πονηρόπουλε μὲ τὰ κανόνια
Κτύπα τὸν ἄπιστο μέσ' τὴν καρδιά,
Γιὰ νὰ σωριάζεται σὰν τὰ τριγώνια
Ποῦ σημαδεύουνε εἰς τὰ κλαδιά.

Γρίβα σὺ τράβηξε τὴ φανταρία
Καὶ πῆσ' ἀτρόμητος ἀπ' τὸ πλευρὸ
Καὶ δίχως θόρυβο καὶ φασσαρία
Κτύπα τὸν τύραννο εἰς τὸ σταυρό.

'Εοὺ μὲ τ' ἄλογα Μαυρομιχάλη
Καρτέρα φύλαγε ἐκεῖ σιμὰ
Κι' ὅταν θὰ φεύγουνε σὰν ἀγριογάλοι
Τότε τοὺς βίχνεσαι . . . κι' ὄλους κιμᾶ !!

'Εσεῖς οἱ ἄτακτοι μὴν καρτερεῖτε
Κι' ὅπου κοπάδι βόσκ' ἔχθρικό
Μὲ μιά σας ἔφοδο αἰχμαλωτῆτε
Καὶ στὸ στρατόπεδο τὸ ἑλληνικό !..

VI.

Ταρατατάμ . . . σημαίνει ἡ τρομπέτα
Καὶ μπᾶμ ! ἀκούγεται μιὰ τουφεκιά
Παντοῦ ἀστράφτει λόγχη μπαγιονέτα
Χτυπιέται ἡ 'Ελλάς μὲ τὴν Τουρκιά.

Μπᾶμ, μποῦμ, πρ... πρί.. ἔμπρὸς παιδιὰ κτυπᾶτε
Πᾶφ ! κάτου ἓνας πέφτει ἀπὸ κεῖ
—'Αχ μ' ἔφαγε ὁ σκύλος ! . . . συχωράτε
Κράζει ἄλλος μὲ φωνὴ σπαρακτικὴ !

—Σᾶς πῆραμε ! οἱ 'Ελληνες φωνάζουν
—'Αλλάχ γκισοῦρ οἱ Τοῦρκοι ἀγκομαχοῦν,
Μπᾶμ, μποῦμ, φράγκ, φρίγκ, νὰ δύο ποῦ σπαράζουν
Καὶ ἄλλοι δύο ποῦ ξεψυχοῦν—

Πρ... πρ... καὶ μπᾶμ καὶ μπῆμ... Θεέ μου τ' εἶναι
Τὸ τόσο ὅπου γίνεται κακό ;
Καὶ σὺ μαζῆ μὲ τὸ στρατό μας μείνε
Νὰ μποῦμε τέλος πάντων εἰς τὸ Δομοκό.

—Γιούργια παιδιὰ ! ὁ βασιλιάς φωνάζει
'Αλύπητα βαρῆτε τὰ σκυλιά ! . . .
Τότε ὀρμᾶ καθένας καὶ ἄρπάζει
'Ενα ἔχθρό του ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Πιάνουνε τὸν 'Οσμὰν Πασᾶ γιὰ σκλάβο
Πιάνουν ἀκόμα τὸν Σουλεῖμᾶν
—μπγάβο, φωνάζει ὁ βασιλιάς μας, μπγάβο,
Φωνάζουν οἱ αἰχμάλωτοι ἀμᾶν ! !

Μακρυὰ μακρυὰ γρηὰ διπλωματία
Τῆς πένας τὸ μελάνι τὸ χαρτί,
'Ο Γεώργος μας μὲ τὴν ἐπιστρατεία
Θὰ γράψῃ τὴ συνθήκη τρανταχτή ! . .

VII.

Μοῦσα γλυκεῖά τῆς ἀνοιξίς, τοῦ Μάρτη θυγατέρα
Χρυσὴ παρθένα τ' οὐρανοῦ τῆς φύσις πεταλοῦδα,
Κατέβα πάλι ἀνοιξε τὴν ἐθνικὴν παντιέρα
'Απὸ τὸ Πίνδο νὰ φανῆ καὶ ἴσα μὲ τὴ Σοῦδα
Νὰ βροβολήσουν τὰ παιδιὰ ἀρματωμένα πάλι
Καὶ νὰ βρεθοῦν ὅλα μαζῆ στὴ μητρικὴ ἀγκάλη.

Ζήτω.